

Το
Δέντρο
που
Έδινε

Σελ
Σιλβεροστάιν

ΔΩΡΙΚΟΣ

Το
ΔΕΝΤΡΟ
ΠΟΥ
ΕΔΙΝΕ

Τίτλος πρωτοτύπου
The Giving Tree
Copyright © 1964 Evil Eye Music, Inc.
by arrangement with Edite Kroll

ΣΕΛ ΣΙΑΒΕΡΣΤΑΪΝ
ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΕΔΙΝΕ
Μετάφραση: ΧΑΪΔΩ ΣΚΑΠΕΤΖΗ
Φωτοστοιχειοθεσία: «ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ»
Εκτύπωση: Π. ΛΑΛΙΩΤΗΣ
© Για την Ελληνική Γλώσσα: ΔΩΡΙΚΟΣ
Σωτ. Χαραλάμπη 9-11, Τηλ.: 6454726
Υποκατάστημα: Ζ. Πηγής 29, Τηλ.: 3303609, Fax: 3301866

ISBN 960-279-283-3

ΑΘΗΝΑ 1998

Σελ Σιλβερστάιν

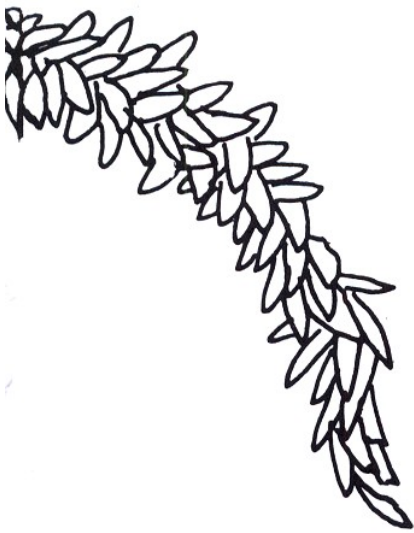
Το
ΔΕΝΤΡΟ
ΠΟΥ
ΕΔΙΝΕ

Μετάφραση:
Χ. Σκαπεντζή

ΔΩΡΙΚΟΣ

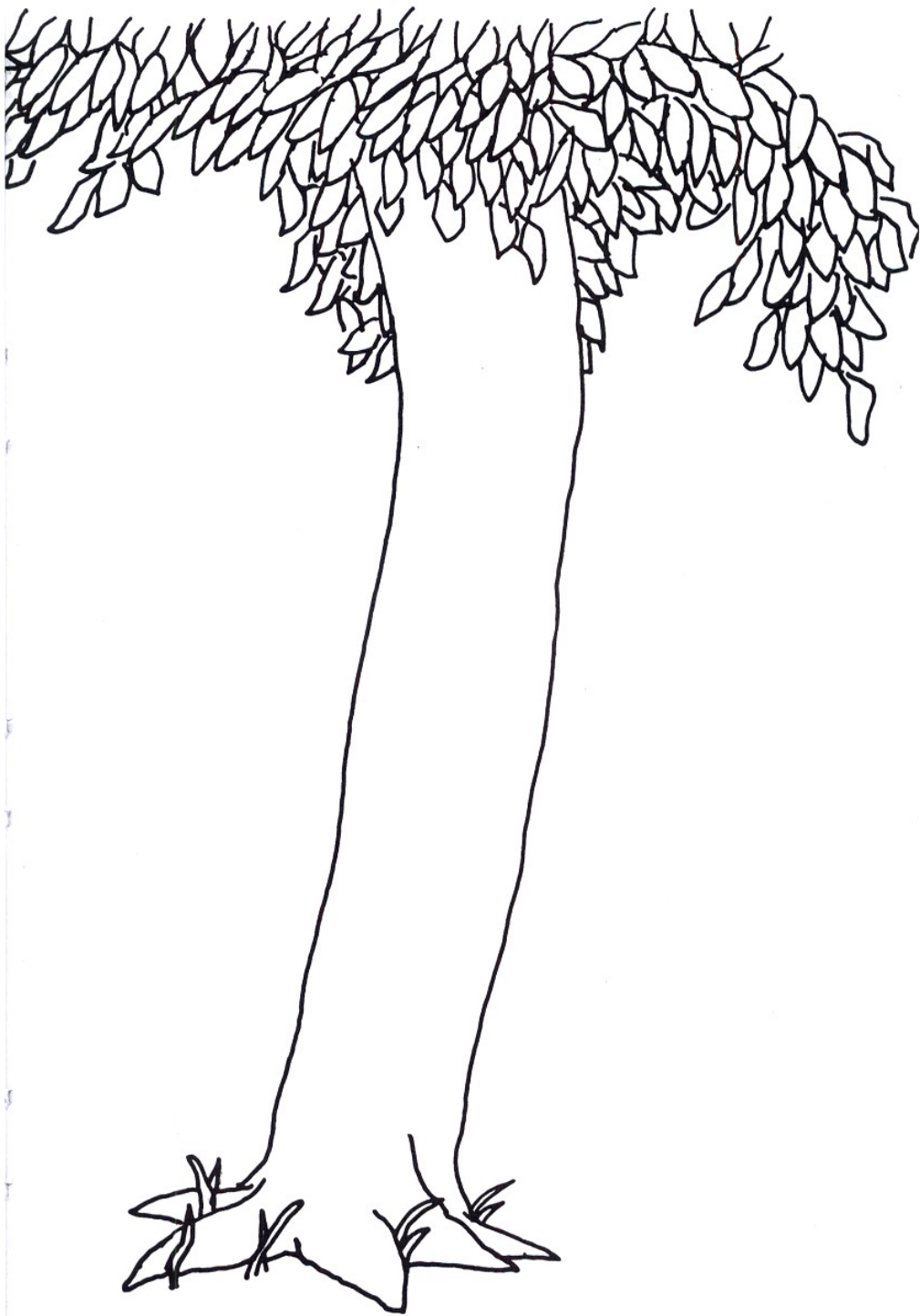

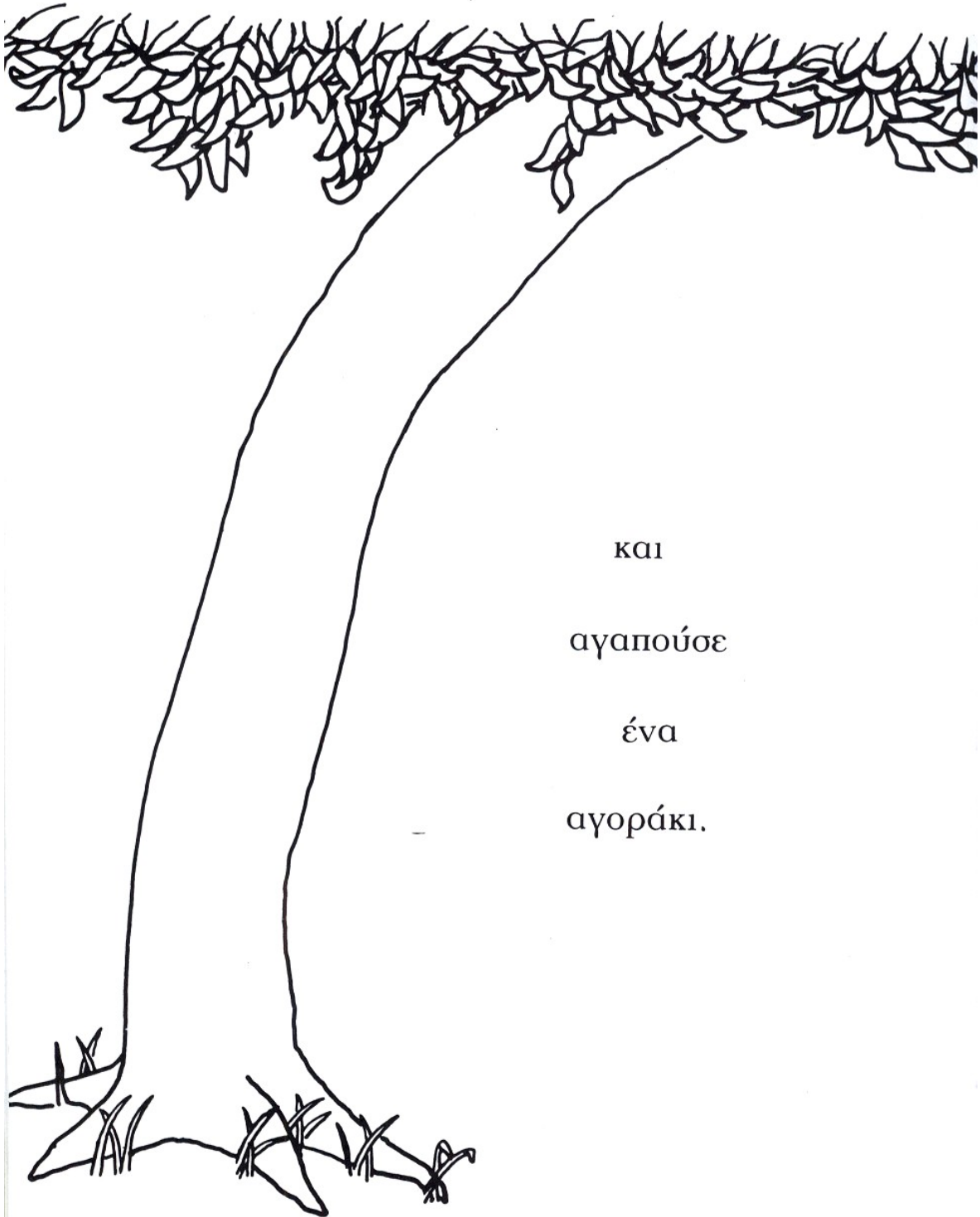
Για τον Νικί

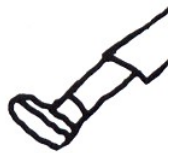

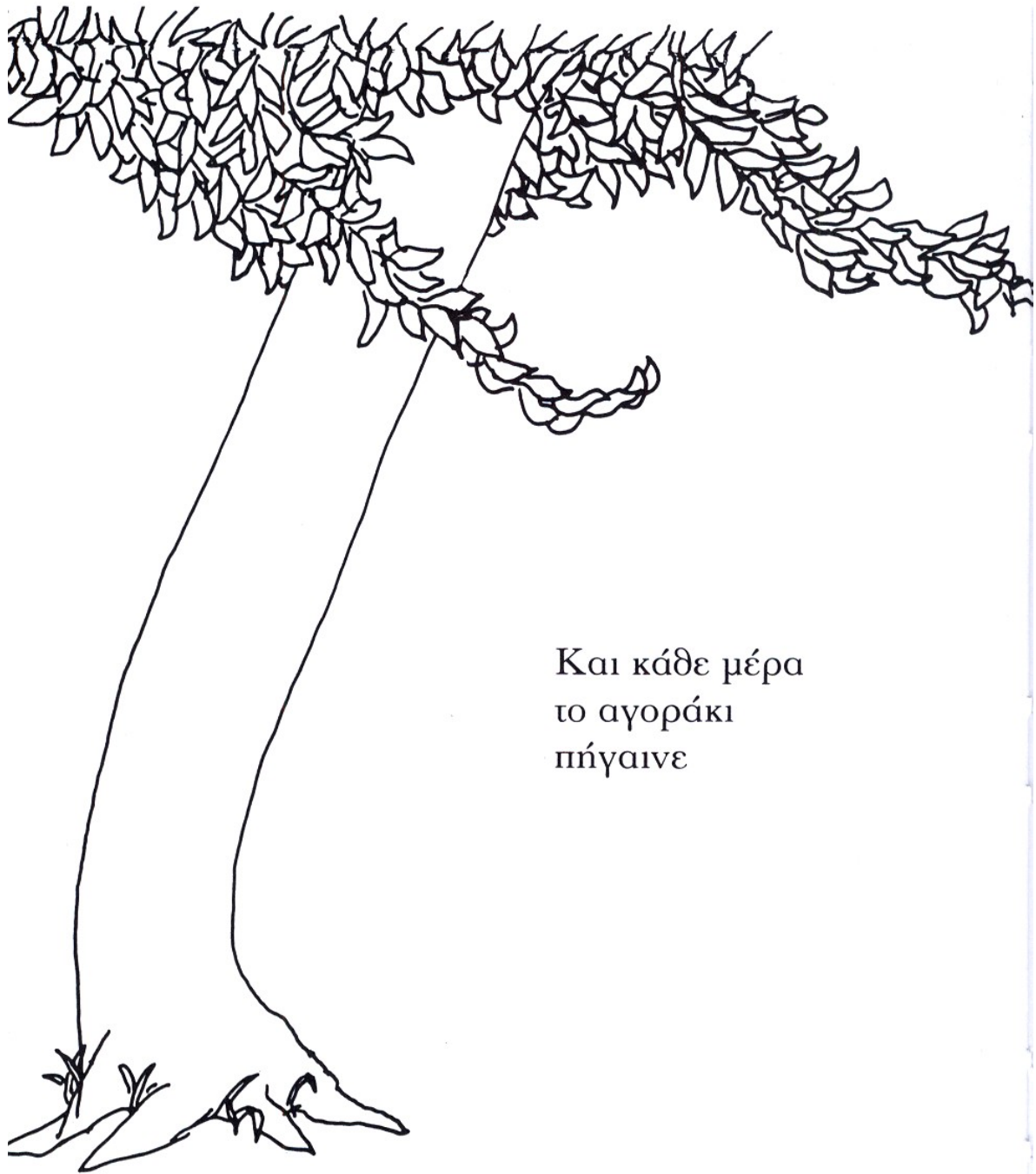
Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μηλιά...

και
αγαπούσε
ένα
αγοράκι.

Και κάθε μέρα
το αγοράκι
πήγαινε

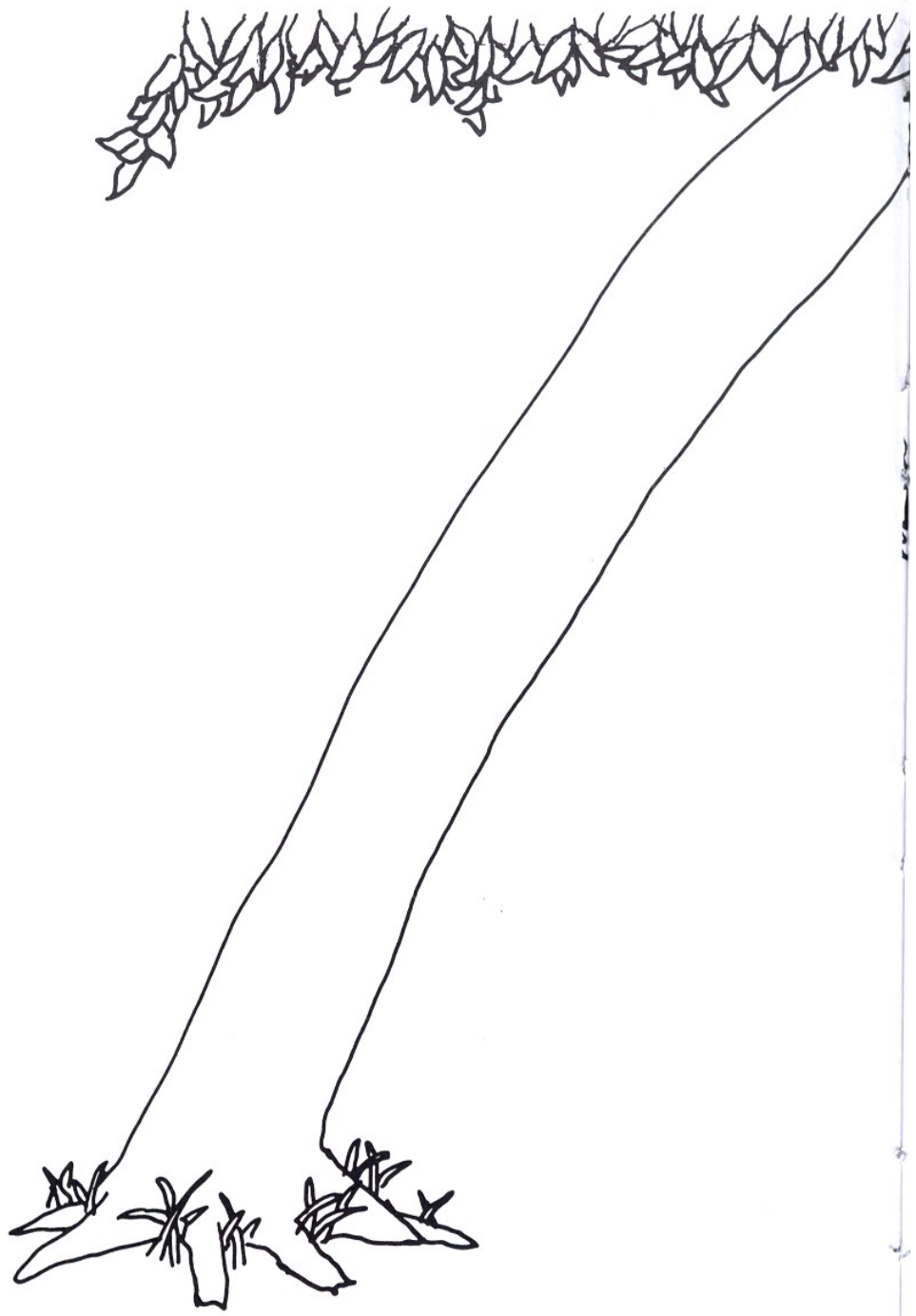
και

μάζεψε

τα

φύλλα

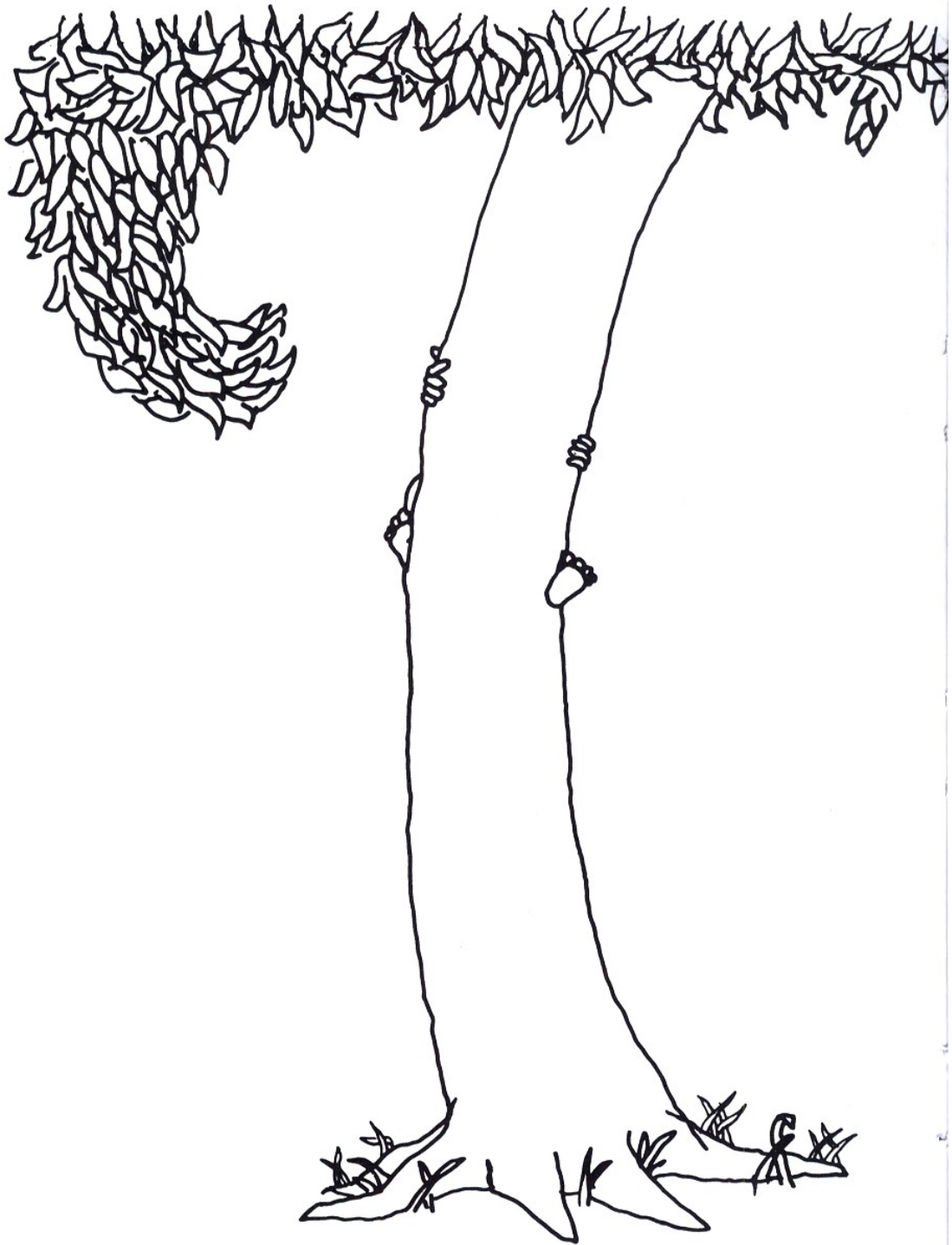
της

και τα έπλεκε στεφάνι
κι έπαιζε
το βασιλιά του δάσους.

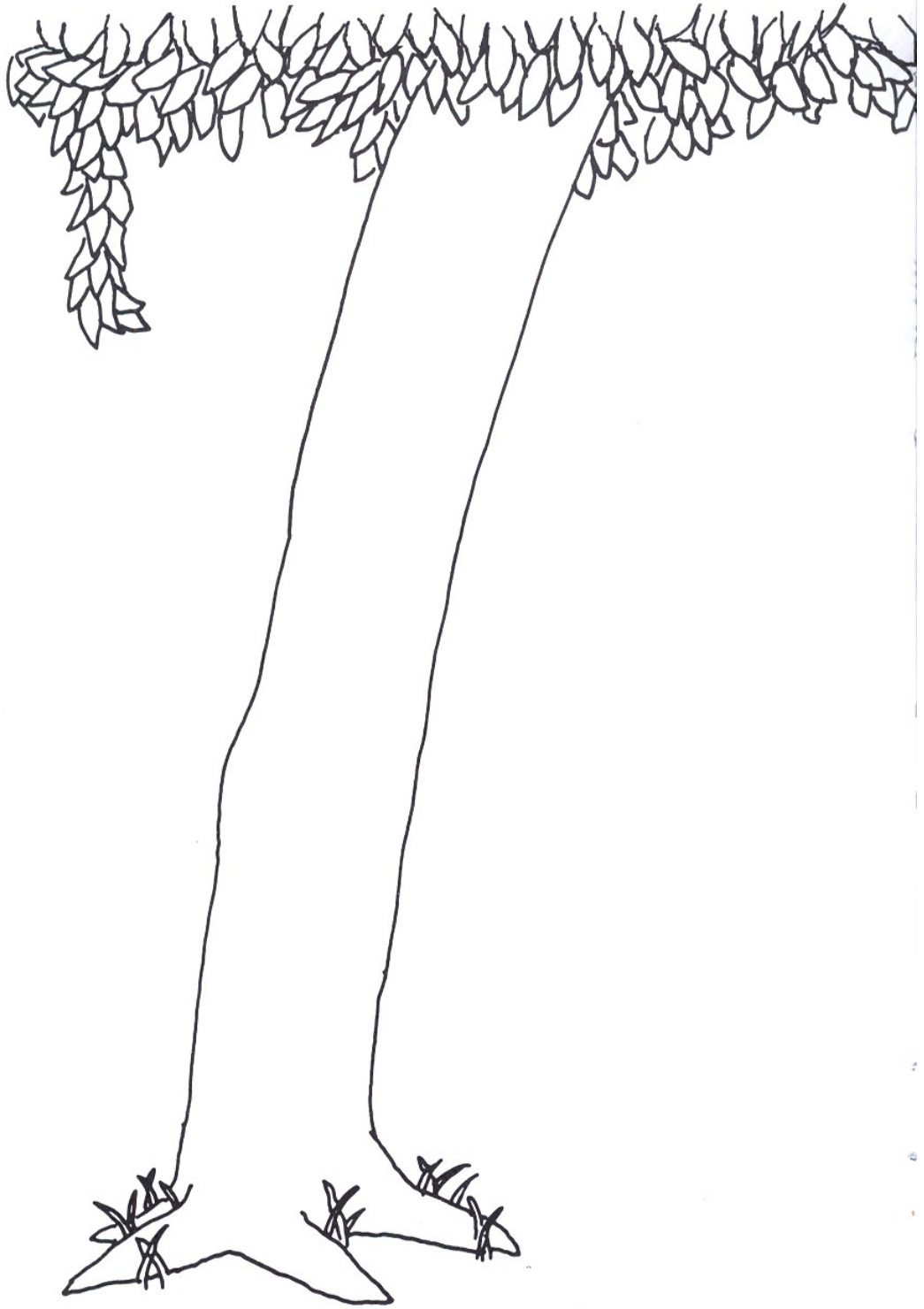

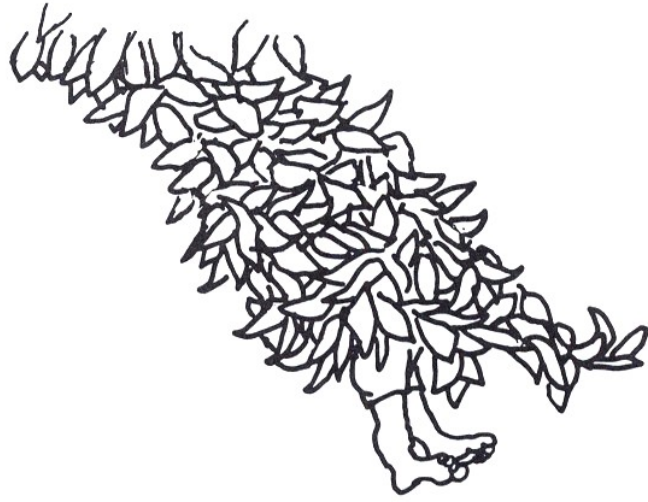

Σκαρφάλωνε στον κορμό της

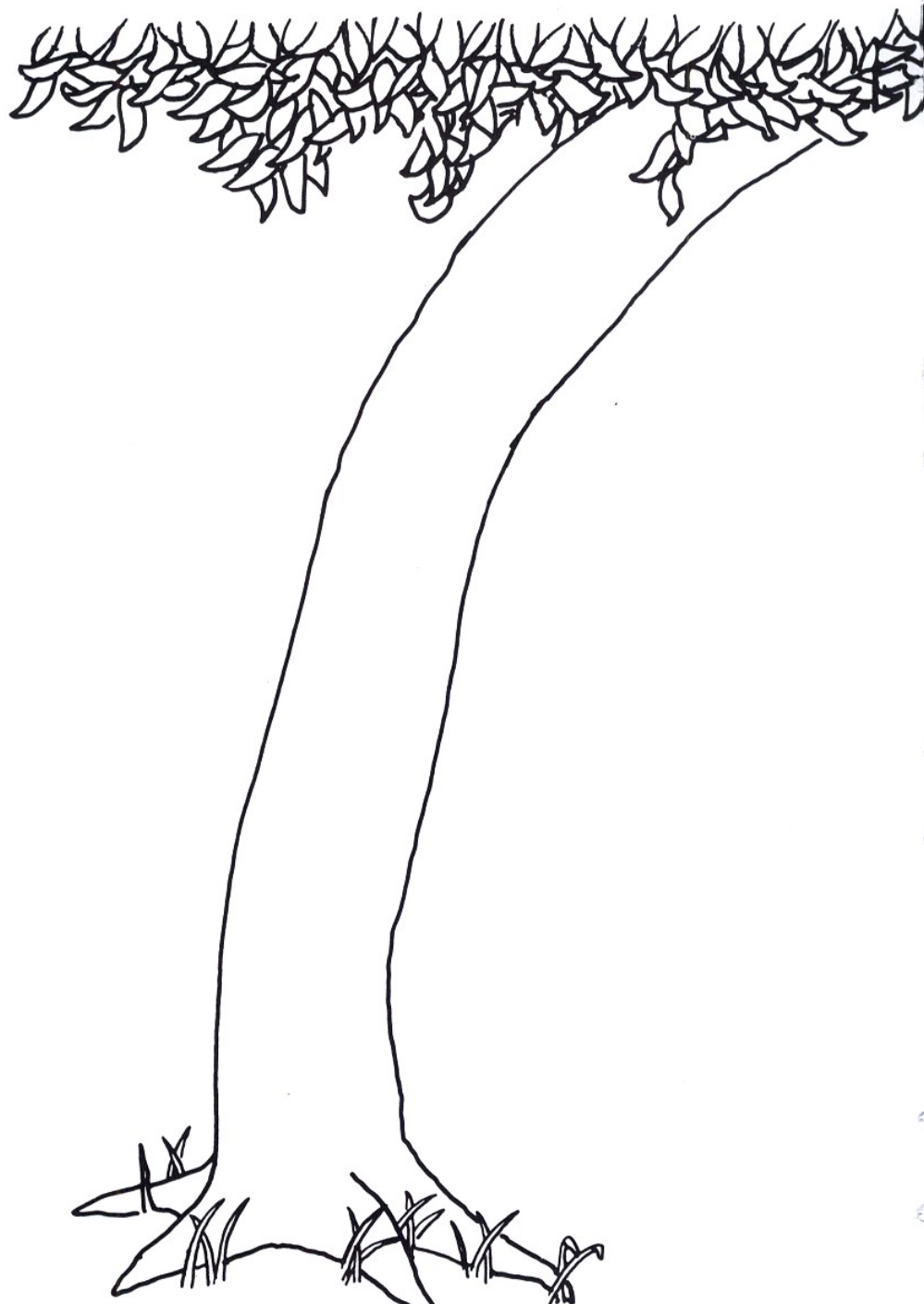

κι έκανε κούνια στα κλαδιά της

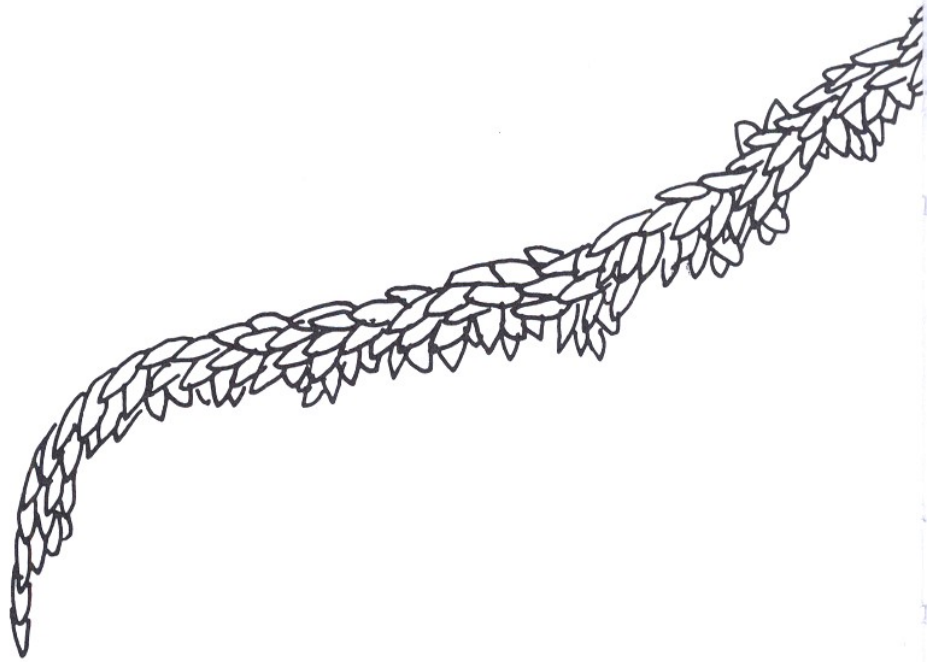
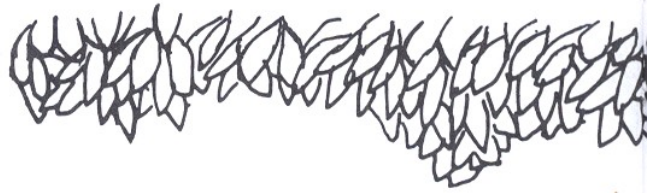

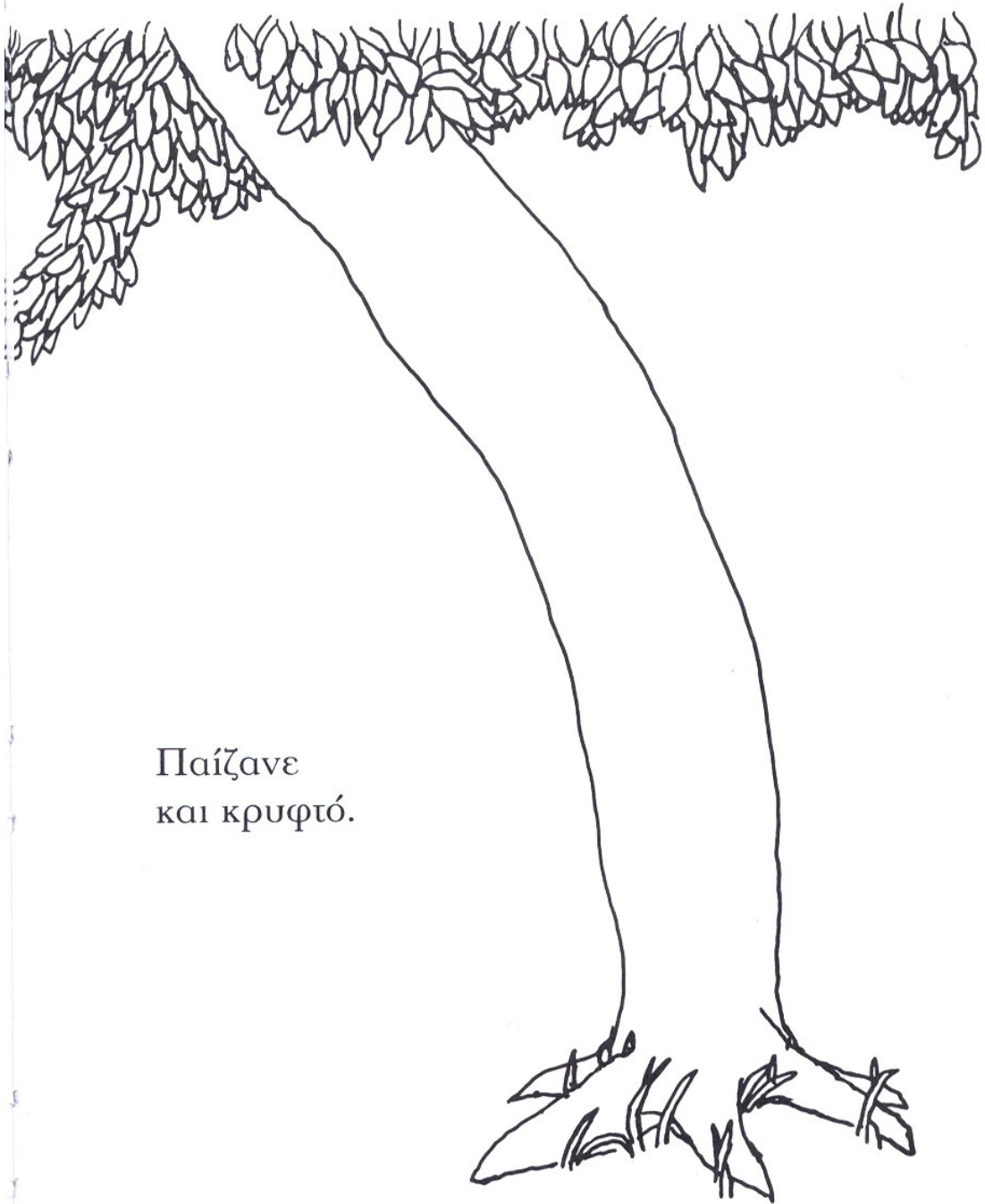

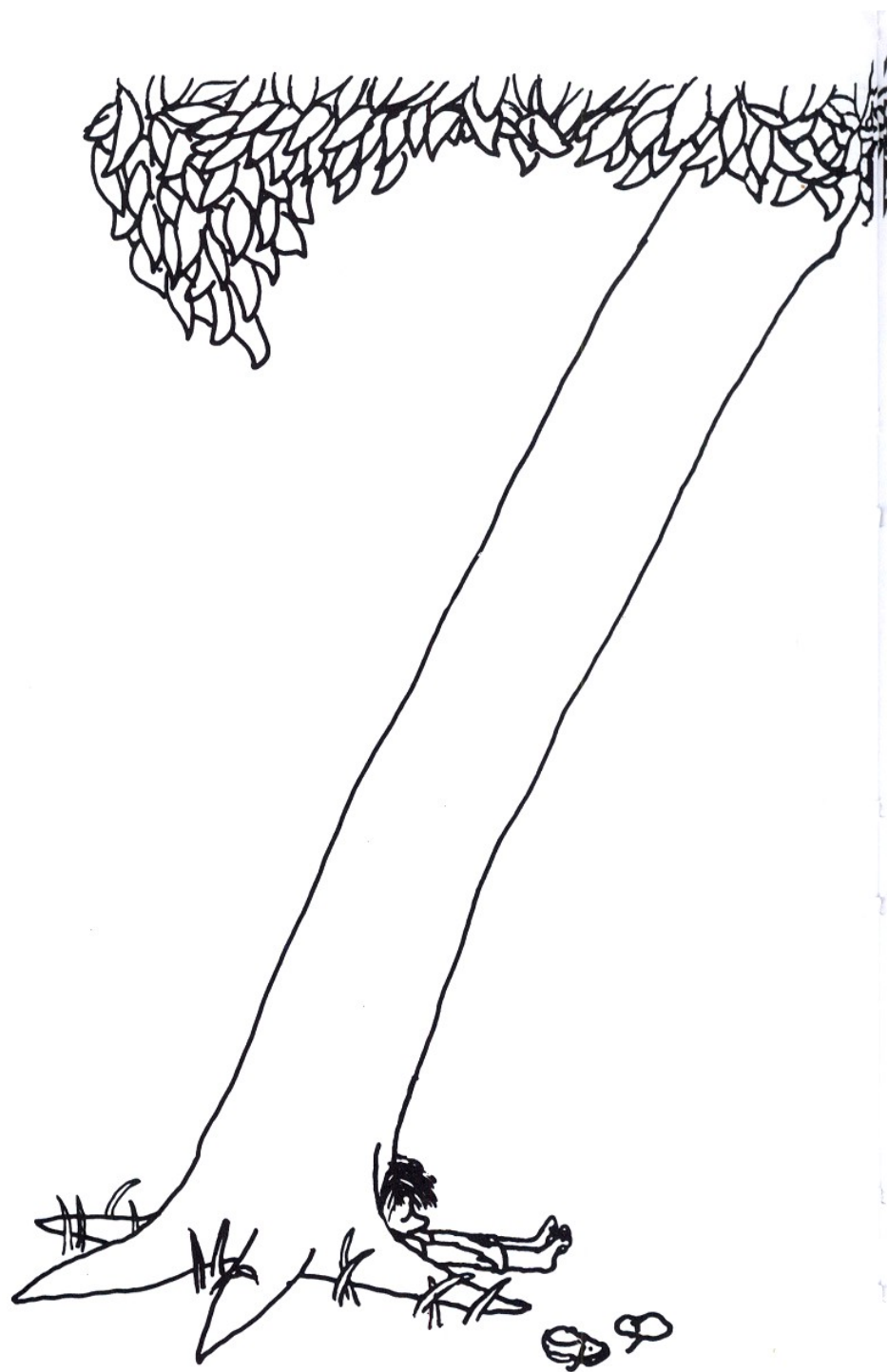
κι έτρωγε μήλα.

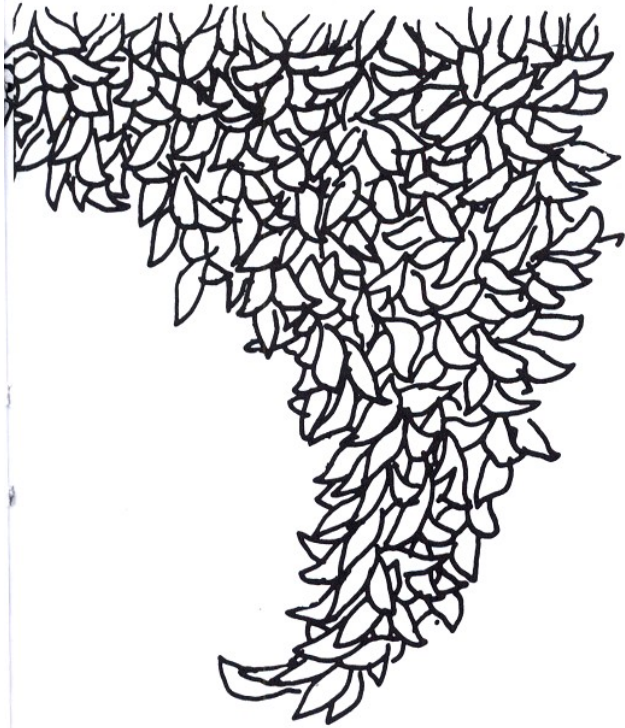

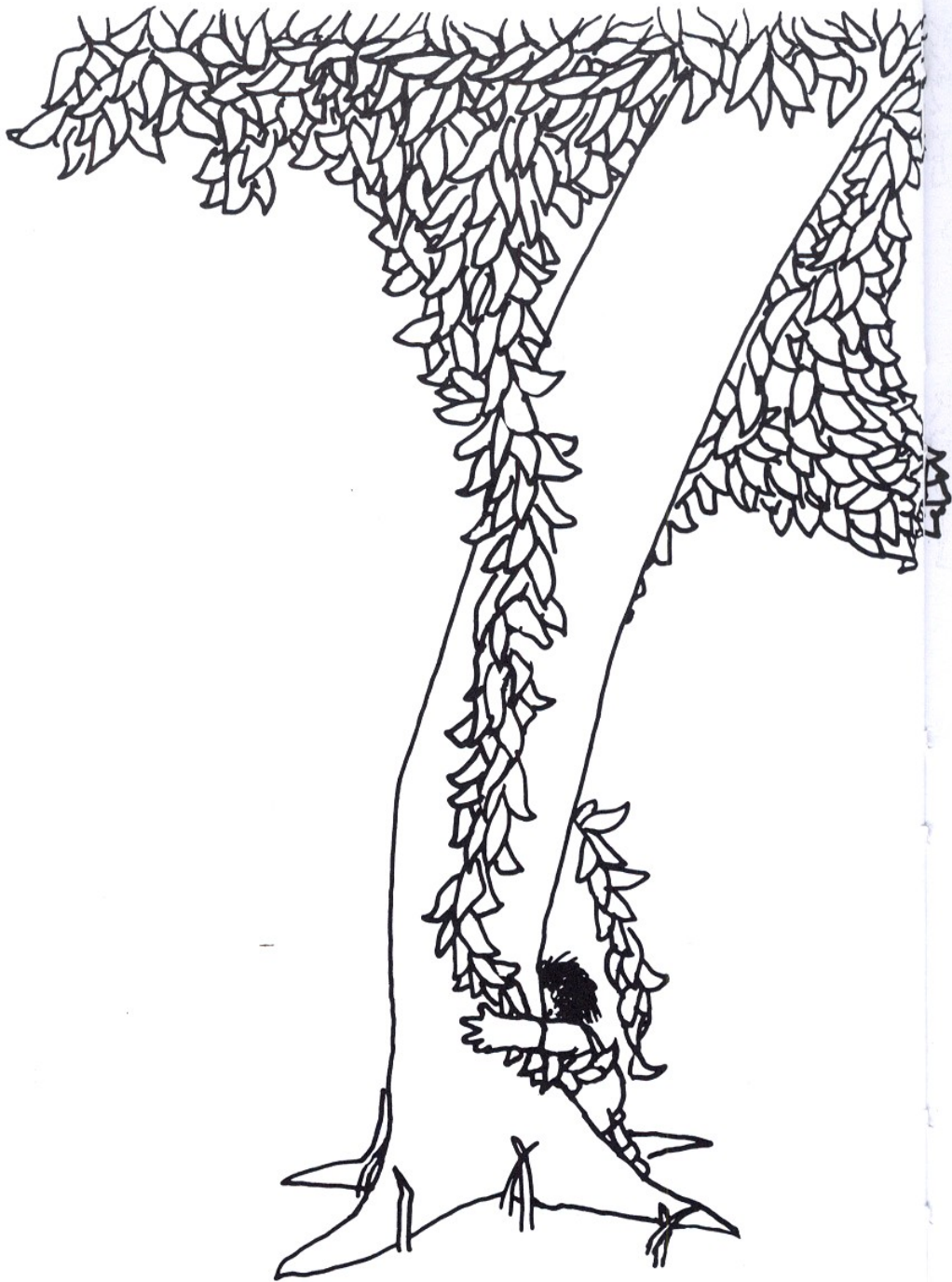
Παίζανε
και κρυφτό.

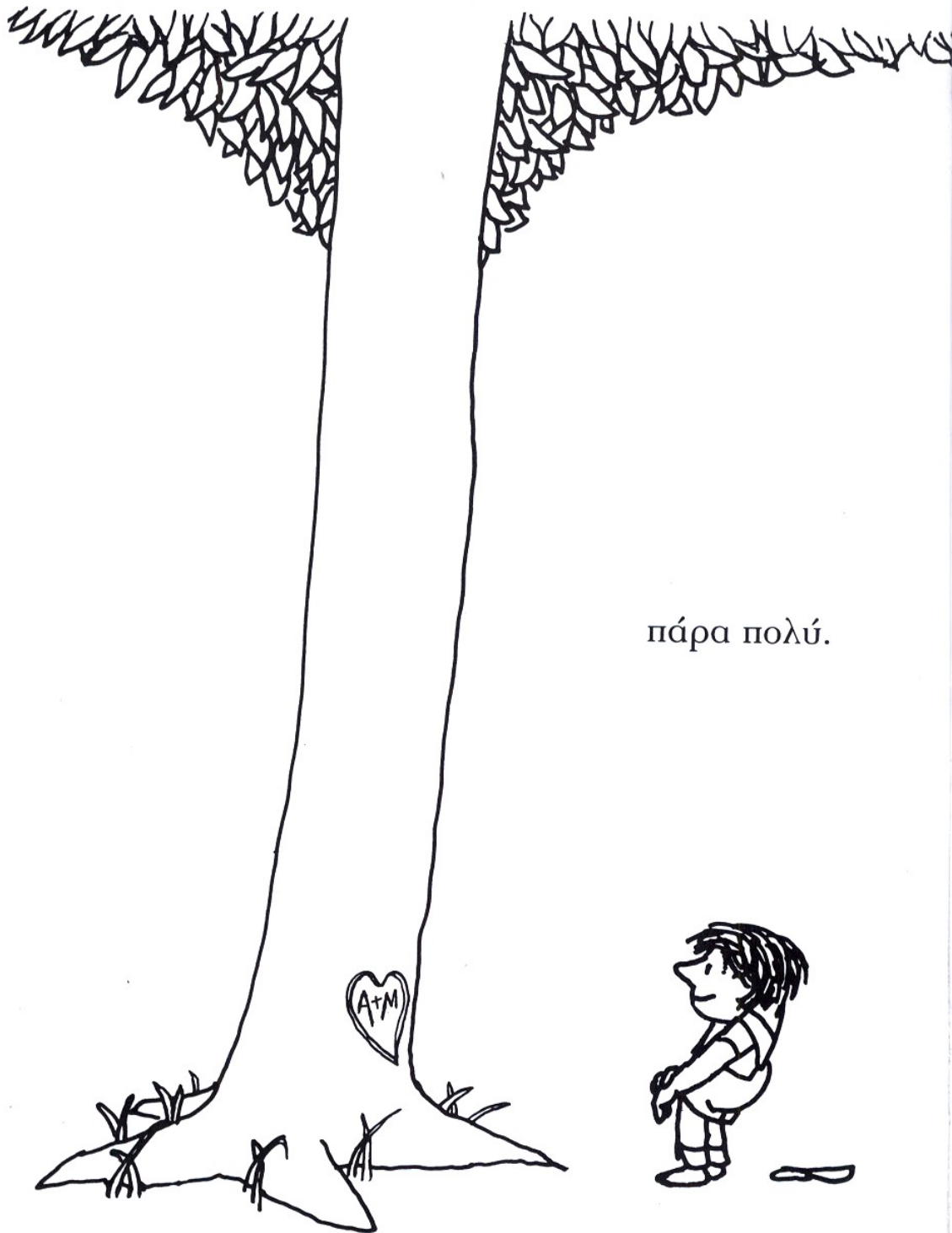
Κι όταν το αγόρι
κουραζόταν,
αποκοιμιόταν
στον ίσκιο της.

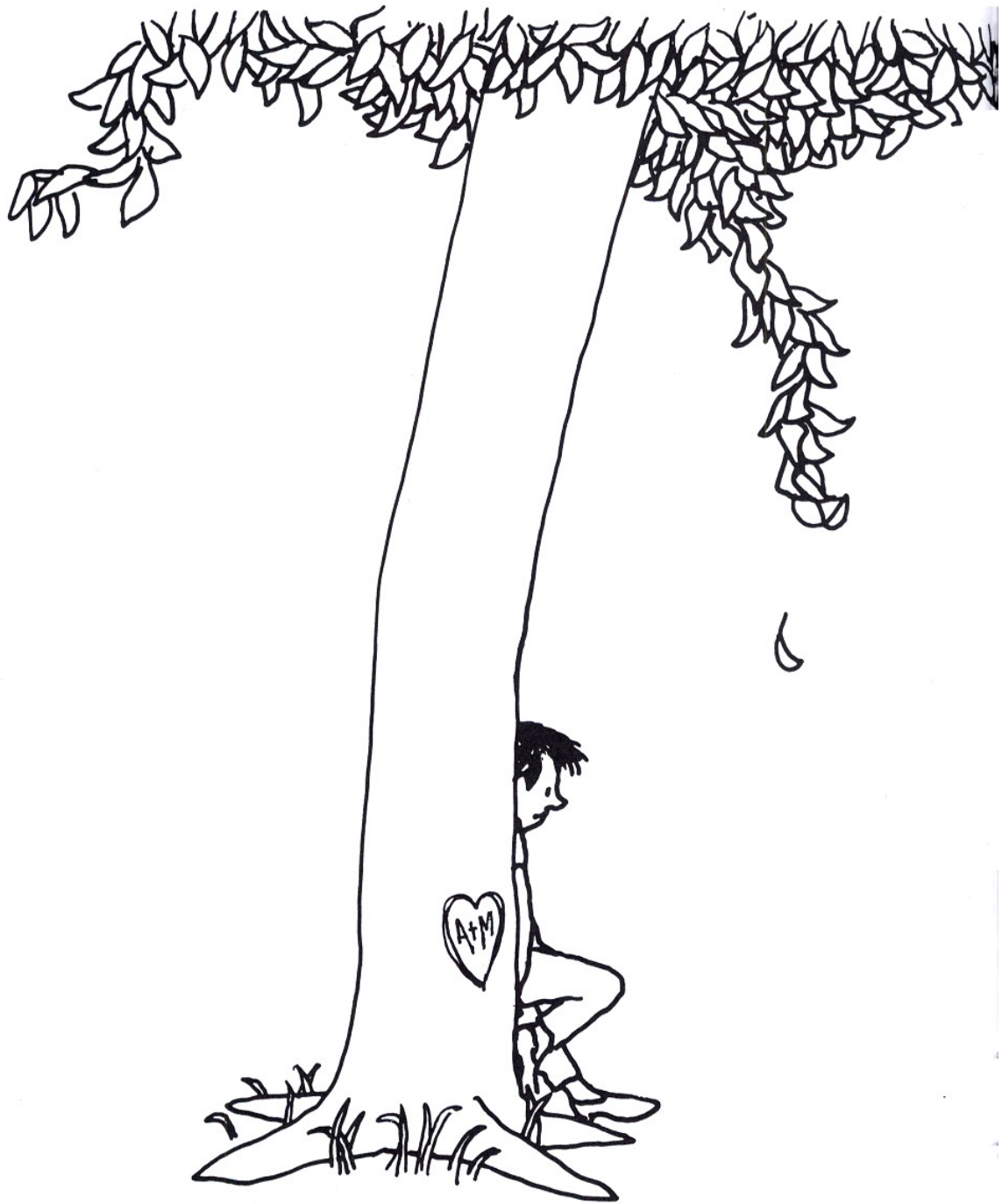
Και το αγόρι αγαπούσε τη μηλιά...

πάρα πολύ.

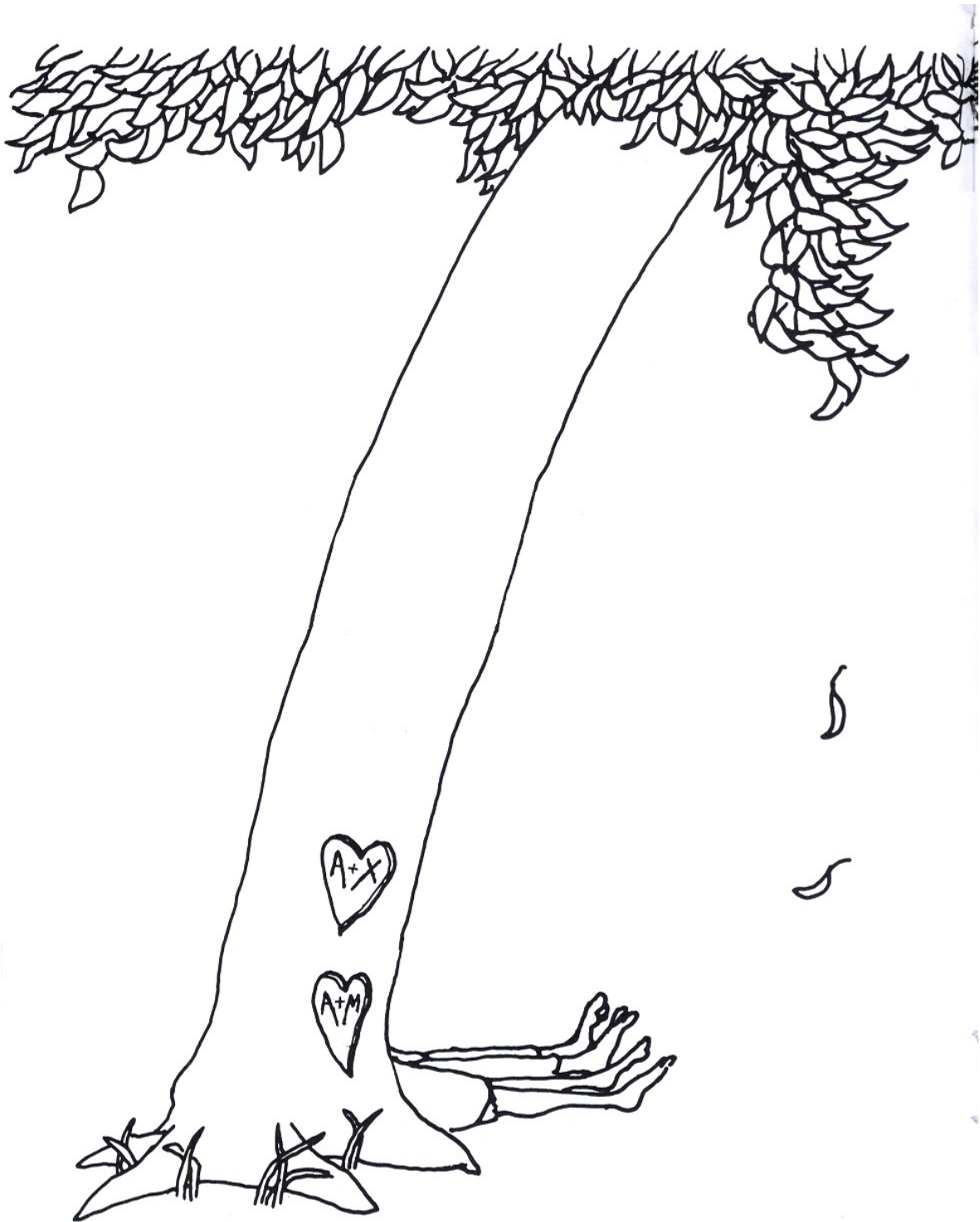

Κι η μηλιά ήταν ευτυχισμένη.

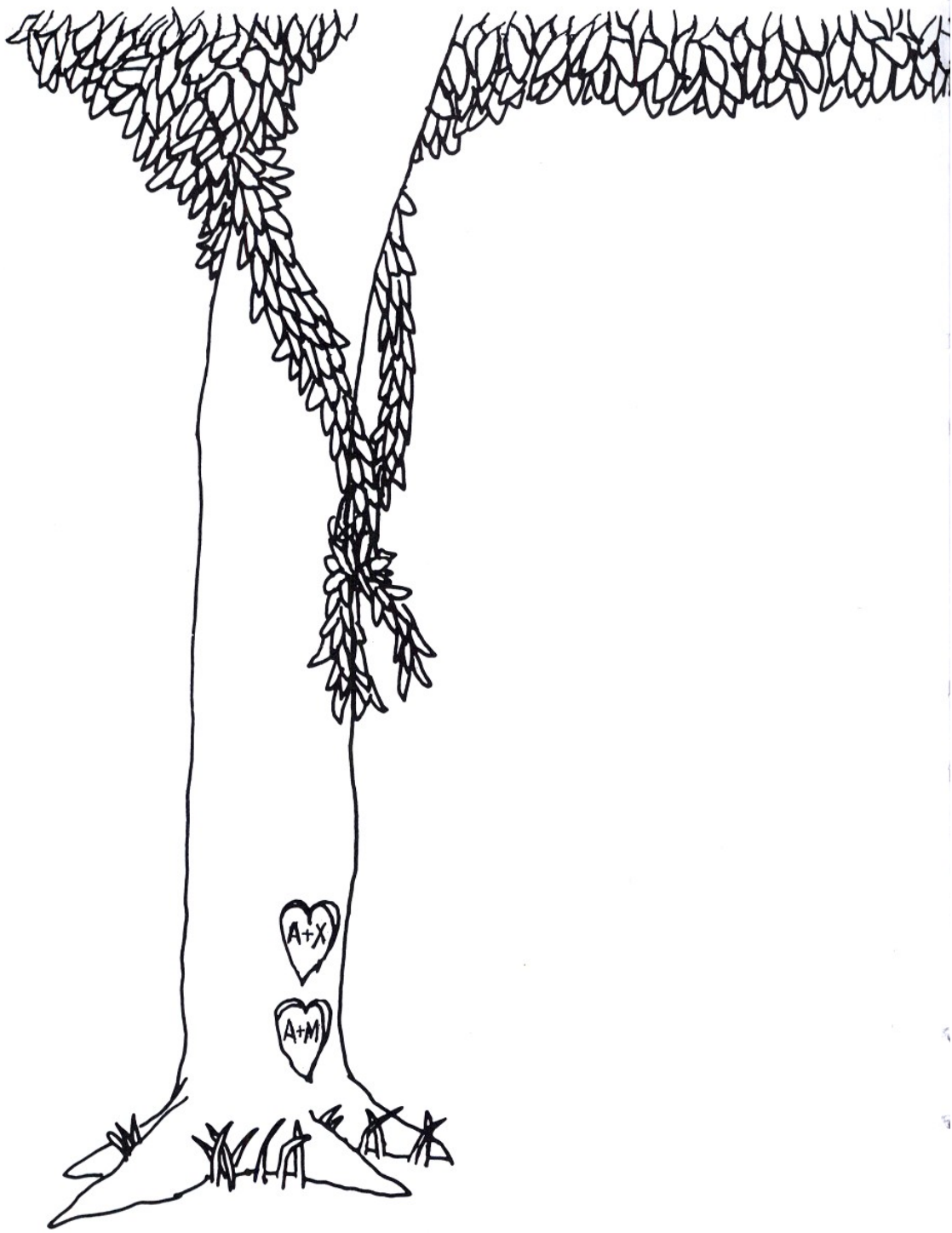

Μα πέρασαν τα χρόνια.

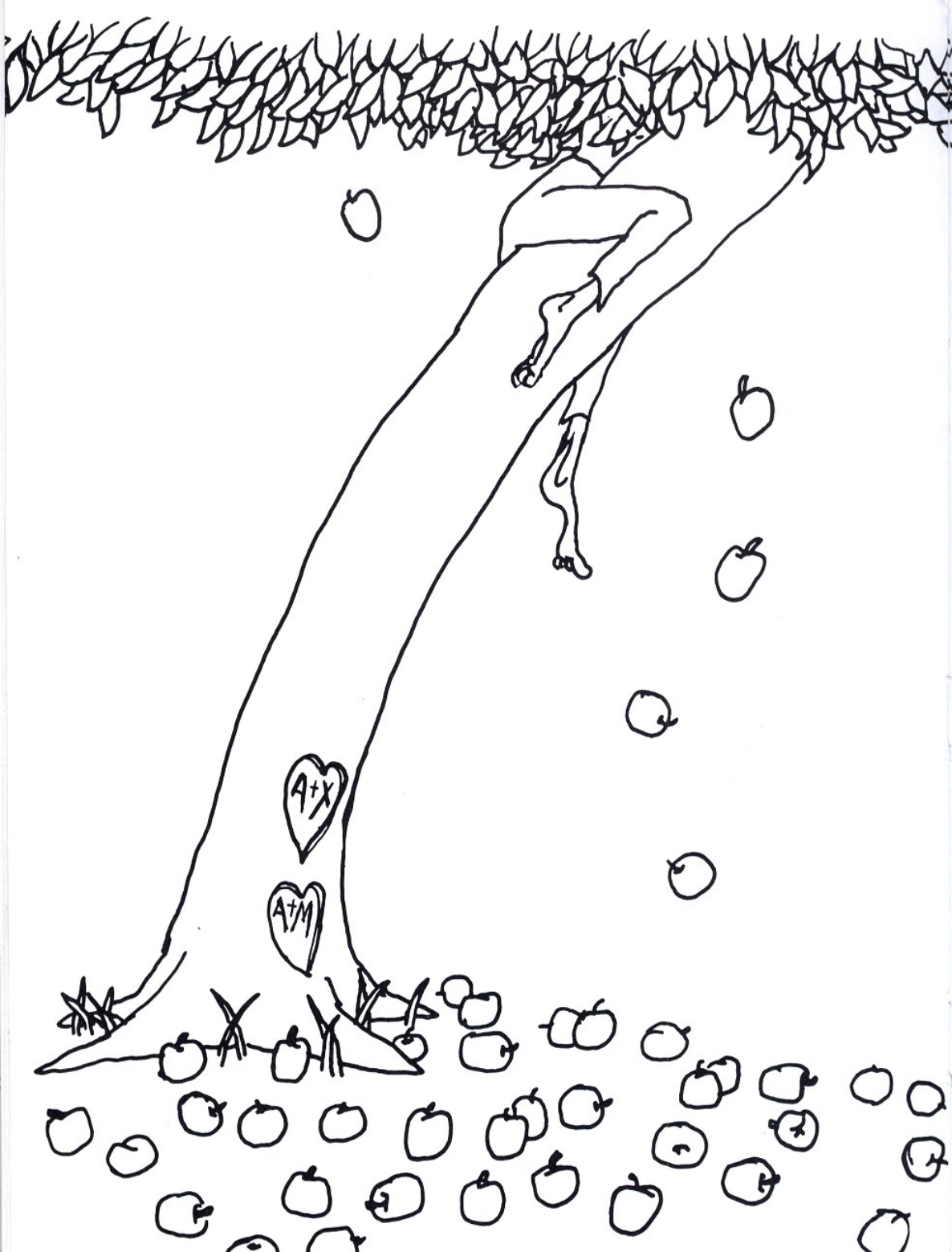
Και το αγόρι μεγάλωσε.

Τότε μια μέρα το αγόρι πήγε στη μηλιά
κι η μηλιά είπε: «Έλα, Αγόρι, έλα να σκαρφαλώσεις
στον κορμό μου και να κάνεις κούνια
στα κλαδιά μου, να φας μήλα και να παίζεις στον
ίσκιο μου αποκάτω και νά 'σαι ευτυχισμένο».
«Είμαι μεγάλος πια για να σκαρφαλώνω
και να παίζω», είπε το αγόρι.
«Θέλω ν' αγοράσω πράματα και να καλοπεράσω.
Θέλω λεφτά.
Μπορείς να μου δώσεις λεφτά;»
«Λυπάμαι», είπε η μηλιά,
«μα εγώ δεν έχω λεφτά.
Έχω μονακά φύλλα και μήλα. Πάρε τα μήλα
μου, Αγόρι, και πούλησέ τα στην πόλη.
Έτσι θα 'χεις λεφτά και θα 'σαι ευτυχισμένο».

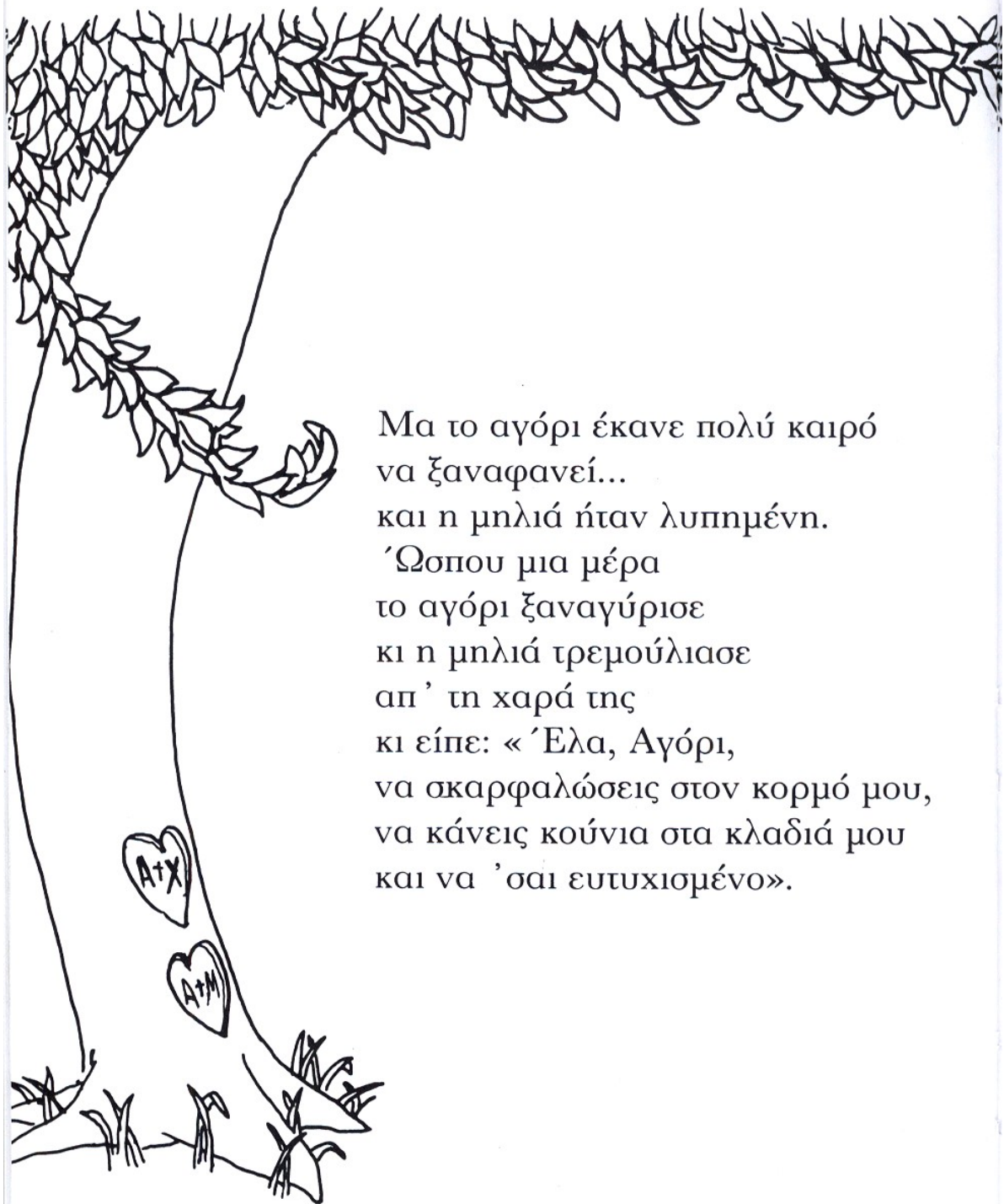

Και τότε το αγόρι σκαρφάλωσε
στη μηλιά, μάζεψε
τα μήλα της
και τα πήρε μαζί του.

Κι η μηλιά ήταν ευτυχισμένη.

Μα το αγόρι έκανε πολύ καιρό
να ξαναφανεί...
και η μηλιά ήταν λυπημένη.
Ώσπου μια μέρα
το αγόρι ξαναγύρισε
κι η μηλιά τρεμούλιασε
απ' τη χαρά της
κι είπε: « Έλα, Αγόρι,
να σκαρφαλώσεις στον κορμό μου,
να κάνεις κούνια στα κλαδιά μου
και να 'σαι ευτυχισμένο».

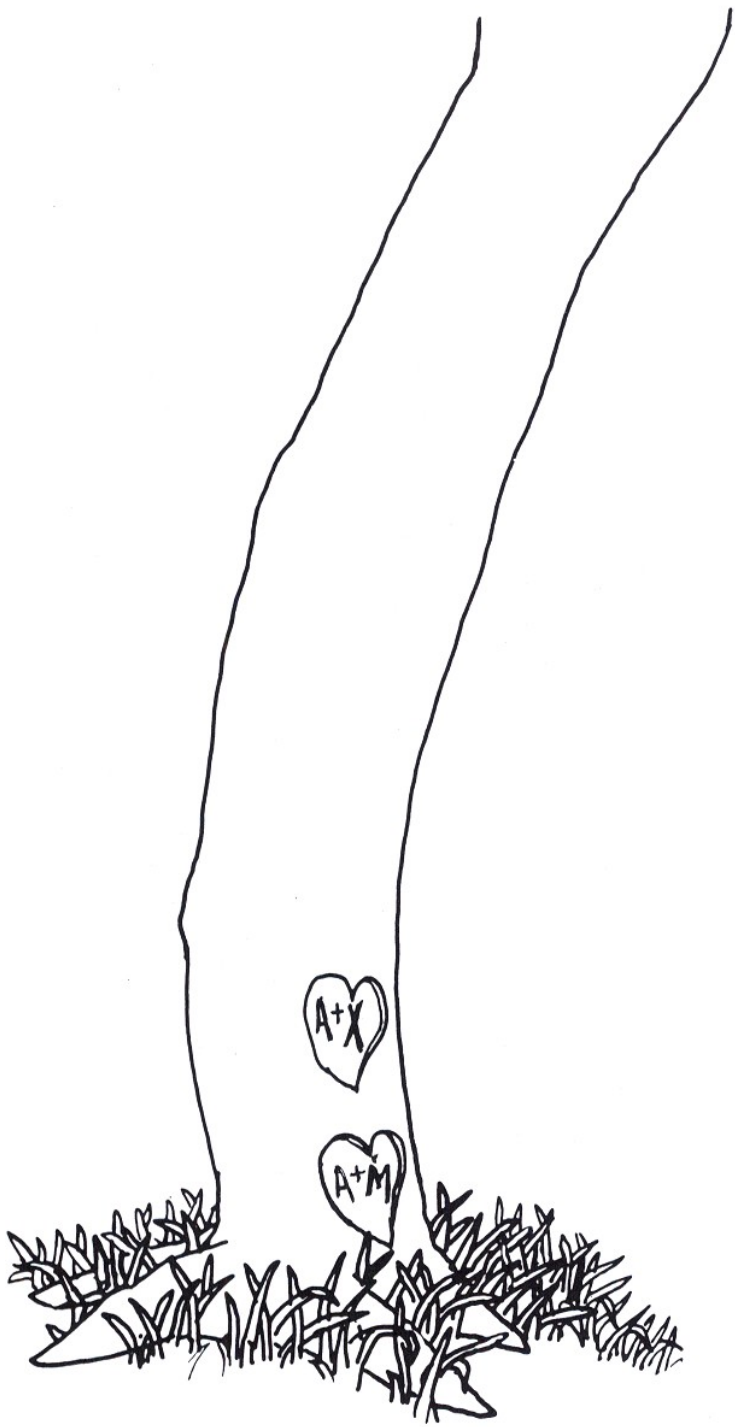
«Δεν έχω καιρό
για να σκαρφαλώνω σε δέντρα»,
είπε το αγόρι.
«Θέλω ένα σπίτι
που να μου δίνει ζεστασιά», είπε.
«Θέλω γυναίκα και παιδιά,
και γι' αυτό χρειάζομαι ένα σπίτι.
Μπορείς να μου δώσεις ένα σπίτι;»
«Εγώ δεν έχω σπίτι», είπε η μηλιά.
«Σπίτι μου είναι το δάσος,
μα μπορείς να κόψεις τα κλαδιά μου
και να χτίσεις ένα σπίτι.
Τότε θα 'σαι ευτυχισμένο».

Κι έτσι το αγόρι έκοψε
τα κλαδιά της
και τα πήρε μαζί του
για να χτίσει το σπίτι του.

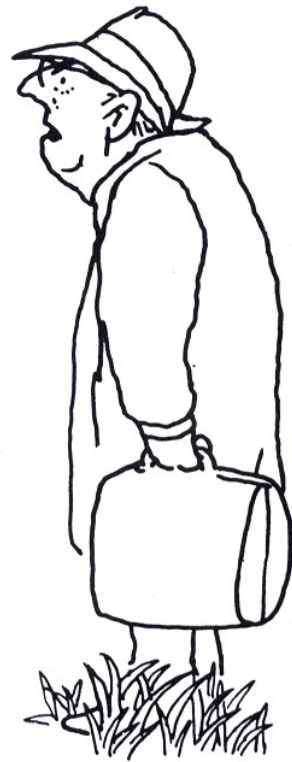
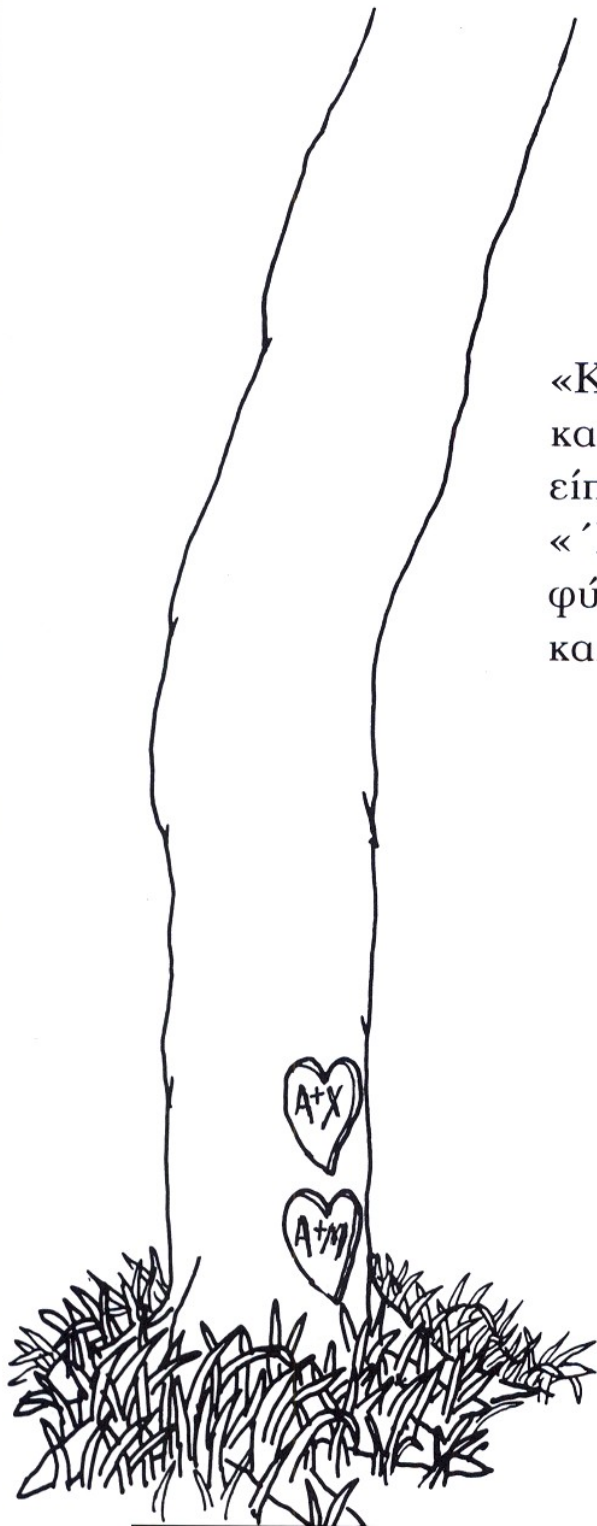

Κι η μηλιά ήταν ευτυχισμένη.

Μα το αγόρι έκανε πολύ καιρό
να ξαναφανεί.
Κι όταν ξαναγύρισε,
η μηλιά ήταν τόσο
ευτυχισμένη
που ούτε να μιλήσει
καλά-καλά δεν μπορούσε.
«Έλα, Αγόρι», γιθύρισε,
«έλα να παίξεις».
«Είμαι πια πολύ γέρος
και πολύ λυπημένος
για να παίζω»,
είπε το αγόρι.
«Θέλω μια βάρκα να με πάρει
μακριά.
Μπορείς να μου δώσεις
μια βάρκα;»

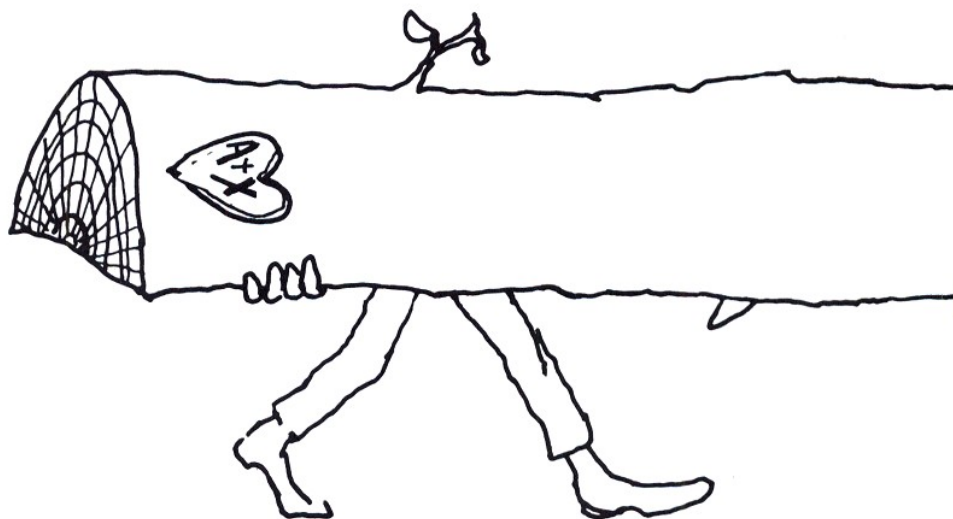
«Κόψε τον κορμό μου
και φτιάξε μια βάρκα»,
είπε η μηλιά.
«Έτσι θα μπορέσεις να
φύγεις μακριά...
και να 'σαι ευτυχισμένο».

Καί τότε το αγόρι έκοψε τον κορμό της

έφτιαξε μια βάρκα κι έφυγε μακριά.

Κι η μηλιά ήταν ευτυχισμένη...

μα όχι πραγματικά.

Κι ύστερα από πολύ καιρό
το αγόρι ξαναγύρισε.
«Λυπάμαι, Αγόρι»,
είπε η μηλιά, «μα δε
μου απόμεινε τίποτα πια
για να σου δώσω...

Δεν έχω μήλα».
«Τα δόντια μου δεν είναι για
για μήλα», είπε το αγόρι.
«Δεν έχω κλαδιά»,
είπε η μηλιά. «Δεν μπορείς να κάνεις
κούνια...»
«Είμαι πολύ γέρος για να
να κάνω κούνια»,
είπε το αγόρι.
«Δεν έχω κορμό», είπε η μηλιά.
«Δεν μπορείς να σκαρφαλώσεις...»
«Είμαι πολύ κουρασμένος για να
σκαρφαλώνω», είπε το αγόρι.
«Λυπάμαι», αναστέναξε η μηλιά.
«Μακάρι να μπορούσα να σου δώσω
κάτι...
μα δε μου απόμεινε τίποτα για.
Δεν είμαι παρά ένα γέρικο
κούτσο.ρο.
Λυπάμαι...»

«Δε δέλω και πολλά τώρα πια»,
είπε το αγόρι,
«μονάχα ένα ήσυχο μέρος
να κάτσω και να ξαποστάσω.
Είμαι πολύ κουρασμένος».
«Τότε», είπε η μηλιά,
κι ίσιωσε όσο μπορούσε
τον κορμό της, «τότε, ένα γέρικο
κούτσουρο είναι ό,τι πρέπει για
να κάτσεις και να ξαποστάσεις.
Έλα, Αγόρι, κάτσε.
Κάτσε και ξεκουράσου».

Και το αγόρι έκατσε
και ξεκουράστηκε.

Κι η μηλιά ήταν ευτυχισμένη.

τέλος

ΣΕΛ ΣΙΛΒΕΡΣΤΑΪΝ
ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΕΔΙΝΕ

«Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μηλιά... κι αγαπούσε ένα αγοράκι». Έτσι αρχίζει αυτό το όμορφο παραμύθι που το διάβασμά του αφήνει τη γεύση μιας αξέχαστης ευαισθησίας.

Κάθε μέρα το αγόρι πήγαινε στη μηλιά κι έτρωγε τα μήλα της, έκανε κούνια απ' τα κλαδιά της, σκαρφάλωνε στον κορμό της... κι η μηλιά ήταν ευτυχισμένη. Μα όσο το αγόρι μεγάλωνε, τόσο περισσότερα ζητούσε απ' το δέντρο και το δέντρο έδινε, έδινε, έδινε αδιάκοπα.

Γραμμένο κι εικονογραφημένο απ' τον προικισμένο και πολυσύνθετο Σελ Σιλβερστάιν, αυτό το τρυφερό και παραβολικό παραμύθι καταφέρνει να συγκινήσει αναγνώστες κάθε ηλικίας. Είναι μια συναισθηματική ερμηνεία του χαρίσματος που έχουν εκείνοι που ξέρουν να δίνουν κι εκείνοι που ξέρουν να ανταποδίδουν με αγάπη.